

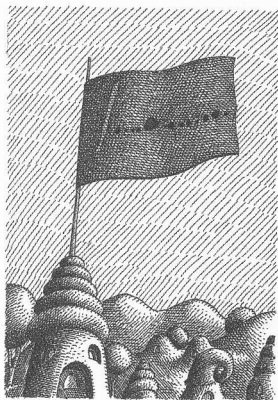
IULIAN TĂNASE

Melciclopedia

povestea Melcului Prinț

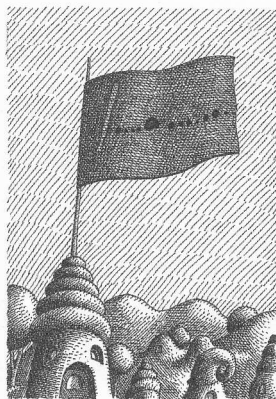
cu ilustrații de Mircea Pop

NEMIRA

Cuprins

CAPITOLUL 1 – MELCUL PRINȚ ATERIZEAZĂ ÎN MELXOPOTAMIA.....	7
CAPITOLUL 2 – MELCUL PRINȚ ȘI ZUZA TRAVERSEAZĂ MELXOPOTAMIA.....	31
CAPITOLUL 3 – MELCUL PRINȚ ESTE PE CALE SĂ REDEVINĂ COPIL.....	67
CAPITOLUL 4 – MELCSIA REFUZĂ O NOUĂ RELIGIE.....	99
CAPITOLUL 5 – MELCFISTO SPUNE POVESTEA LUI FAUST ȘI-A MARGARETEI.....	107
CAPITOLUL 6 – MELCUL PRINȚ ÎȘI CUNOAȘTE MAMA.....	125
CAPITOLUL 7 – MELC CAPONE DĂ SEMNALUL UNUI NOU ÎNCEPUT.....	139

Capitolul I

MELCUL PRINȚ ATERIZEAZĂ ÎN MELXOPOTAMIA

Povestea mea începe într-o dimineață de toamnă, când mi-am dat seama că nu știu cine sunt. Numele pe care mi-l tot repetam în gând ca pe o mantră fantomatică nu îmi era de niciun ajutor. Nu poți fi doar un nume, îmi spuneam, nu poți fi doar o etichetă pe care cineva ți-o lipește de frunte, la naștere, ca pe o bancnotă cu care ar urma să te descurci întreaga viață, trebuie să fie ceva mai mult de-atât sau, pur și simplu, altceva, îmi spuneam. Lumea se afla la locul ei, din câte îmi dădeam seama, atât de la locul ei cât poate fi lumea, și habar n-aveam ce înseamnă că lumea se află la locul ei, habar n-aveam dacă lumea are un loc al ei, dar era suficient să îmi fac privirea roată pentru a înțelege că totul era cum știam deja că este, o ordine ca o proiecție a obișnuinței.

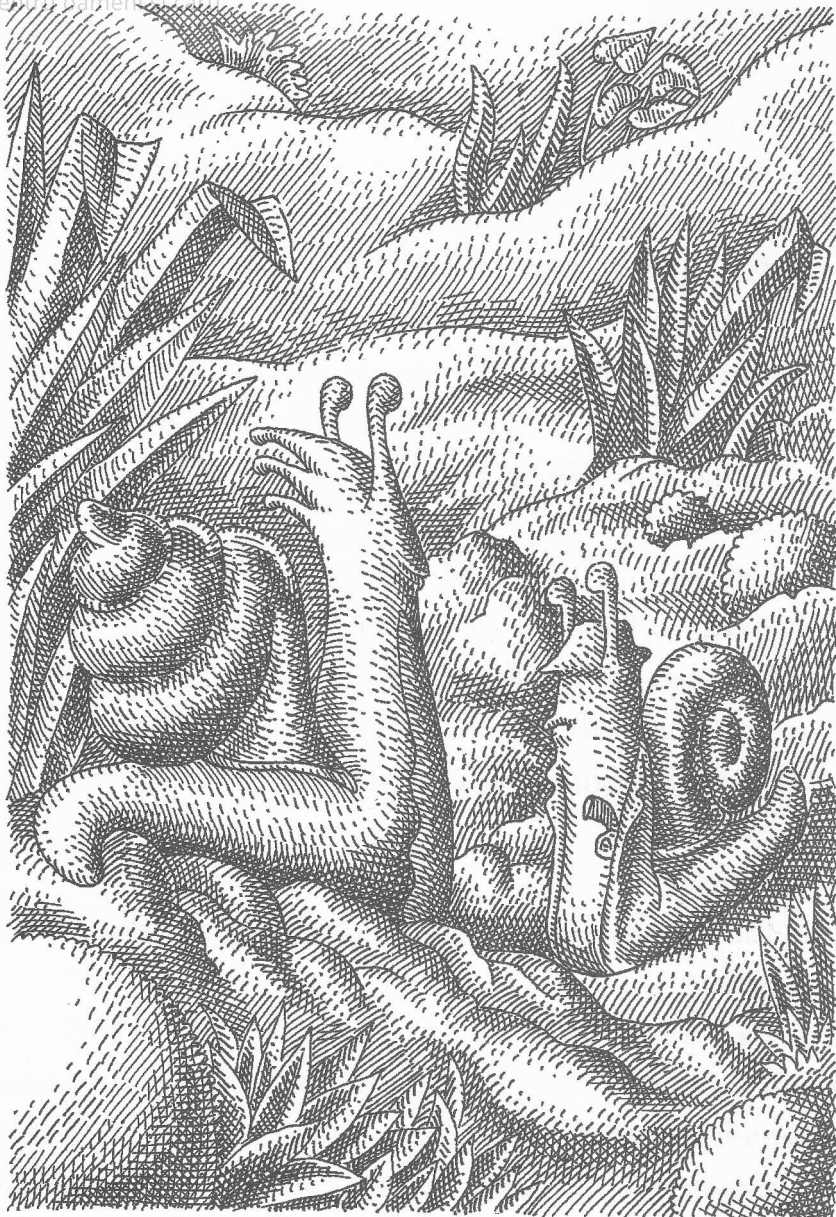
Dar dincolo de orizontul pe care ochii mei îl puteau atinge cu privirea se întâmplau tot felul de lucruri, unele îngrozitoare, altele minunate, timpurile miracolelor împletindu-se, fără să se amestece, cu timpurile ororilor, ca două fire de lână de culori diferite care se împletesc și se adună în textura aceluiași pulover, să zicem. Ajuns cu gândul în acest punct, mi s-a făcut frig. E îngrozitor să nu știi cine ești. Când înțelegi că nu știi cine ești, ți se face deodată frig. Am intrat în casă și am zăcut toată dimineața, înșurubat în spirala osoasă a îndoielii. Mă gândeam că ar trebui să fac ceva, că trebuie să o pornesc cumva din loc, dar nu știam dacă trebuie să plec în afara mea, cât mai departe, sau înăuntrul meu, cât mai adânc, limba vorbită în gând lucrând, iată, cu concepte cărora le e imposibil să evadeze din capcana dualității. Pe la amiază am ieșit din casă și am mers o bună bucată de vreme fără nicio țintă. Spre seară, dar nu știu dacă era seara aceleiași zile sau a alteia, am întâlnit un tip ciudat, deși poate că cel ciudat eram eu, nu el. Să zicem că era, cumva, opusul meu și că toți cei care nu sunt ca noi ni se par ciudați. Avea niște ochi negri, mari, și părea foarte stăpân pe sine, iar această siguranță, oarecum arogantă, i se trăgea, am înțeles imediat, de la revolverul pe care îl purta la brâu ca pe un trofeu. S-a apropiat de mine și m-a întrebat:

- Vrei să intri în banda mea de gangsteropode? Jefuim, ucidem, ne distrăm și noi, că viața e scurtă.

- Nu cred că vreau, i-am spus.

- Nici dacă te ameninț?

- Nici.

- Nici dacă te ameninț cu moartea?
- Nici.
- Vrei să mori?

- Când?
- Acum.
- Acum nu pot, îmi pare rău.
- Cum adică nu poți?
- Acum am o treabă importantă.
- Ce treabă?
- Trebuie să aflu cine sunt.
- Adică nu știi cine ești?!
- Nu, nu știu.
- Cum nu știi?
- Așa, bine. Pur și simplu nu știu cine sunt.
- Dar ai un nume?
- Da, am un nume.
- Și zici că nu știi cine ești?!
- Nu, nu știu.
- Cum așa?
- Păi, în spatele numelui meu s-ar putea ascunde oricine.
- Serios?!
- Da, așa cred.
- Uite, eu știu cine sunt. Sunt Melc Capone, cel mai mare gangsteropod, și mă mândresc cu asta.
- Ești un fericit.
- Ai putea fi și tu.
- Da, dar numai după ce aflu cine sunt.
- Poate știe careva, vrei să întreb? Cunosc multă lume.
- Nu, n-are rost. Doar de la mine pot afla cine sunt.

- Cum anume?

- Habar n-am.

Melc Capone și-a scos revolverul de la brâu și a început să se joace cu el. Mie puțin îmi păsa de arma lui strălucitoare, nu mă simțeam amenințat în niciun fel, deși tocmai fusesem amenințat la modul cel mai direct. Când nu știi cine ești, nu te temi de moarte, deși ești perfect conștient că ar fi păcat să mori fără să fi aflat cine ești.

- Ai idee unde te afli? m-a întrebat Melc Capone.

- Aici.

- Sigur că te afli aici, dar unde?

- Nu știu.

- Deci, nu știi nici cine ești, nici unde te afli.

- Da, așa se pare.

- Ai auzit de Melxopotamia?

- Nu.

- Tocmai ai ajuns în Melxopotamia, amice. Granița de nord, spre Țara Intermediară, e la doi pași. De acolo ai venit?

- Nu știu.

- Și cum ai ajuns aici?

- M-am trezit într-o dimineață și mi-am dat seama că nu știu cine sunt, apoi m-am închis câteva ore în casă, după care am ieșit și am umblat aiurea, fără nicio țintă. Nu știu cât am mers până am ajuns aici.

- Se pare că ești într-o situație dificilă, amice. Apropo, cum te cheamă?

- Melcul Prinț, din câte îmi amintesc.

În acest moment al conversației, Melc Capone a zâmbit cu maliție, dar privirea lui își pierduse trufia inițială. Mă privea cu îngrijorare, ca pe un bolnav. A nu ști cine ești chiar este o boală. Melc Capone știa la perfecție cine este, cel puțin asta îi plăcea lui să creadă. El se confunda până la contopire cu propriul lui nume, așa cum fac atâția, îi era suficient să știe că este cutare persoană, că face cutare și cutare lucru, revolverul pe care îl ținea în mână îi oferea un punct de sprijin, un punct de sprijin care mie îmi lipsea. Și atunci mi-a venit din senin să îl rog să îmi deseneze o oaie. S-a uitat la mine perplex, de data asta nu ca la un bolnav, ci ca la un nebun.

- Te rog..., desenează-mi o oaie, i-am repetat.

Stupoarea i s-a șters de pe chip într-o clipită și mi-a spus:

- Cu cochilie sau fără?

Acum mi-a venit mie rândul să alunec pe toboganul perplexității, dar intrasem în horă și trebuia să joc.

- Cu cochilie. Cine a mai pomenit oaie fără cochilie? i-am spus.

- Ei, vezi tu, Melcule Prinț, a fost o vreme când existau și oi fără cochilie.

- Nu cred.

- Ba poți să fii sigur că da.